de Beethoven) și modalitatea interpretativă redescoperind parcă lucrările prin nebănuite contraste dramatice (Weber), alternări de suspens-uri filosofice printr-o stereofonie fără inginer de sunet (Ives), vitalitate debordandă și tîngă răscolitoare (Bartok), poem-dramă-prăbușiri și iluminări-biruință à la Hemingway (Beethoven). Și mai ales șoc, cu *orchestra.* 55 de tineri cu tehnică ireproșabilă, simț rafinat al artei, adîncă înțelegere a partiturii, virtuozitate în dozarea nuanțelor sonorității ; mai presus de toate, dăruire cu prodigalitate de nabab, prospețime și fervoare neatinse de morbul blazării, rutinei sau al exercițiului „de serviciu", eliberată de cumințenia și timorările impuse „ex cathedra" ; identificare cu Muzica. Atunci cînd o fac, o *trăiesc,* cu emoționantă sinceritate și vibrație care trec rampa, aducînd publicul la temperatura înaltelor combustii ale artei. Radu Zvorișteanu — experimentat concert-maestru al Orchestrei Radioteleviziunii — exulta : „Sînt excepționali, excepționali !"

Imediat după „bis"-ul de încheiere (o piesă de Elgar ca un ușor melancolic „rămas bun" la o prietenoasă despărțire, succedînd unei inimoase alocuțiuni a dirijorului), interviu-fulger în culise. „Maestre Zander, oare Gaspar Cassadó v-a învățat și să faceți din adolescenți muzicieni ?". *„Și el. I-am fost discipol. Dar cred că din totdeauna am avut chemarea asta. Eu însumi am descoperit muzica la șapte ani... Tata era și el pasionat iubitor de muzică...".* „Care e media de vîrstă a orchestrei ?". *„Calculați : cel mai tînăr are 12 ani, cel mai vîrstnic — 18".* „Cum reușiți să mențineți înaltul nivel al unei orchestre în care instrumentiștii sînt mereu... în tranzit ? Elevii intră în Școala medie din Boston, învață, trec dintr-o clasă într-alta, apoi pleacă la Conservatorul care vă tutelează...". *„Aleg numai pe cei mai buni instrumentiști. Anul trecut, de pildă, pentru 15 locuri vacante am ascultat 200 de candidați. Cu toată orchestra lucrez intens, fără concesii".* „Atunci înțeleg de ce un confrate de condei scria în BOSTON PHOENIX că «Cu greu putem întîlni altundeva performanțe orchestrale atît de intelectualizate și cu atît de mare bogăție emoțională»". *„Poate... gentilețe de ziarist...".* „Mă îndoiesc : ziariștii sînt cam zgîrciți cu gentilețea... În fine. Cum privesc tinerii elevi primirea în orchestră ?". *„Cam ca pe un... premiu I. Și odată «premiați», devin teribil de ambițioși : vor să aibă idei proaspete, ba chiar aspiră să concureze în calitatea și originalitatea interpretării cu orchestre consacrate. Găsiți că e rău ?".* „Dimpotrivă ! Dar... cîte concerte publice dați la Boston ?". *„Anual, patru. Adăugați că mai facem și turnee sub egida Fundației «Ambasadorii prieteniei». Cel mai recent, cu concerte la Riga, Moscova... Apoi Brașov, Sibiu, Cluj-Napoca, București".* „Și acum, încotro ?". *„Înapoi, la Boston".* „Cam cu ce impresii plecați de la noi ?". *„Excelente despre entuziasmul și receptivitatea publicului... Frumoase despre orașele vizitate și oamenii cunoscuți...".* „Ce ați dori să transmiteți prin intermediul meu tinerilor muzicieni din București ?". *„V-am luat-o înainte : am și lansat o invitație la Liceul de muzică «George Enescu» să ne întoarcă vizita".* „Ați mai revenit în Romania ?". *„Cu multă, foarte multă plăcere".* „Atunci, nu vă spun «adio», ci «la revedere»". *All Right ! Auf wiedersehen !"*

După a IX-a de Beethoven splendid interpretată la sala Radioteleviziunii sub bagheta lui Iosif Conta (chiar dacă cvartetul solistic...), după revelația Bruch pe strunele măiestre ale Mihaelei Martin, spumosul Mendelssohn-Bartholdy (fleblețea lui Ion Voicu) și grandioasa „Fantastică" de Berlioz (tălmăcită cu incendiară incandescență temperamentală de Nicholas Cleobury) la Ateneu — frumos final de stagiune simfonică în Capitală. La și mai bine în următoarea !

Augustin SANDU

Recital de balet

Printre inițiativele de permanență și reușită ale Operei Române și ale Liceului de artă „George Enescu", profil coregrafie, se numără organizarea unor spectacole-recitale de balet în susținerea elevilor secției de coregrafie.

Protagoniști sînt în principal elevii absolvenți însă spectacolele angrenează pe absolut toți elevii, pe toți profesorii școlii precum și pe numeroși oameni de artă ai Operei Române în ceea ce am putea numi adevărate sărbători ale artei tinere, ale artei coregrafice abordate deja cu măiestrie de cei mai tineri maeștri și viitori maeștri ai ei. Să spicuim cîteva momente de interes din aceste spectacole avînd, cum am spus, caracter periodic.

Indiscutabil, actuala promoție a clasei a XII-a oferă un mănunchi de tineri dansatori deosebit de bine pregătiți. Dintre aceștia, în primul rînd trebuie așezat Laurențiu Guinea, tînăr de mare sclipire, de absolută ușurință în execuțiile tehnice, tînăr de dezinvoltură artistică dansînd cu acea acuratețe perseverență, cu acea indicibilă grație specifică talentelor de multe carate. L-am urmărit dansînd *Pas de deux* din *Lacul lebedelor,* actul al treilea, împreună cu fosta lui colegă mai mare, Dorina Maxim, din corpul de balet al Operei. Un alt moment de excepție de data aceasta alături de talentata dansatoare și colegă Mariana Manu, l-am putut urmări în *Pas de deux* din *Spărgătorul de nuci* de Ceaicovski. Alături de Laurențiu Guinea, alte nume de cert viitor : George Postelnicu, excelent în *Pas de deux* din *Corsarul* de Drigo, împreună tot cu Mariana Manu, și Constantin Teșea în evoluții remarcabile în *Pas de deux* din *Laurencia* de Krein, în *Pas classique* de Auber, alături de Gabriela Florea, elevă în clasa a IX-a și totuși parteneră de nădejde a talentatului tînăr balerin. (Numele profesorului care a pregătit un atît de valoros grup de tineri este Constantin Marinescu). Din păcate, acest an a oferit o serie de dansatoare departe ca nivel de colegii lor. De remarcat sînt Mariana Manu, Florica Turcu, Mihaela Avram, Georgeta Florescu. Din clasele mai mici amintim pe Ingrid Lupescu, elevă în clasa a noua, prezență de delicateță și expresie într-o *Arie* de Bach, pe Gabriela Florea, tot în clasa a noua, pe Cătălin Caracaș, în clasa unsprezecea, pe Mălina Andrei și pe Alice Popescu, numai în clasa a opta, două certe viitoare speranțe ale scenei românești.

Viorel CREȚU

https://biblioteca-digitala.ro